

Demokratická tyrania: švajčiarsky príklad

Z účasti Jürgena Grafa na organizovanej konferencii Výboru solidarity s politickými väzňami na tému Palácová spravodlivosť a totalitárna demokracia, Miláno, 24. júna 2000

Podľa všeobecne uznanej definície je demokracia systémom, v ktorom väčšina ľudu, prostredníctvom voľby vlády, určuje politiku štátu.

Ale čoraz viac a viac každé volebné referendum jasne demonštruje, že rozdiel medzi teóriou a praxou je takmer neprekonateľný.

Nanápadnejšia volebná tendencia vo všetkých demokratických systémoch je charakterizovaná rastúcou neúčastou a vrhodením neoznačeného lístka. Stále sa zväčšujúca časť občanov nemá žiadnu dôveru v systém, v ktorom sa strany stali prakticky neodlíšiteľné, v ktorom je volebná propaganda zbavená hodnôt, a ktorý neposkytuje odpoveď na urgentnú potrebu ľudu.

Obrancovia, ktorí sú rozrušení parlamentnou demokraciou, taktiež zažívajú stále viac a viac ťažkostí popierajúc evidentnú slabosť tohto systému. Nútení akceptovať platnosť istých argumentov kritikov, budú im oponovať slávnou frázou Winstona Churchilla, podľa ktorej demokracia je najhoršie politické usporiadanie s výnimkou všetkých ostatných, a budú nástojit' na fakte, že na rozdiel od autoritárskych či totalitných režimov demokracia je zajedno s každým, aby mohol povedať, čo chce, aby čítal a písal, čo chce a slobodne vyjadroval svoj nesúhlasný názor.

Ohľadom niektorých krajín tento argument zostáva v platnosti. Z ilustratívnych dôvodov si pripomeňme, že Spojené Štáty nepoznajú zločiny mienky. Napriek supermocnosti „jedného sveta“, nejestvujú ešte rozhodnutia na zrušenie najdôležitejšieho Prvého dodatku, toho ochrancu slobody názoru. Prirodzene, ten, kto vyjadruje nesúhlasný názor čelí istým rizikám dokonca i v Amerike. Človek môže prísť o prácu, alebo byť osočovaný v médiách bez možnosti zodpovedať na ohováranie svojich nepriateľov. Ale človek neskončí kvôli svojmu presvedčeniu vo väzení. To isté skutočne platí pre Rusko; počas mojej nedávnej návštevy som bol schopný povedať, že všetky politické a ideologické tendencie, bez ohľadu na farbu, môžu byť podporované bez obmedzenia. Ak by mi niekto pred dvadsiatimi rokmi povedal, že v roku 2000 bude Rusko slobodnejšie než Švajčiarsko, iste by som ho prehlásil za blázna.

Ako Švajčiar, a súdený v prospech demokracie v mojej krajine, budem hovoriť o nedávnom vývoji vo Švajčiarsku, aby som ilustroval fenomén politickej represie v západnej Európe..

V apríli minulého roku sa vo Švajčiarsku uskutočnilo referendum ohľadom novej ústavy spracovanej federálnou radou. Väčšina z tých, ktorí sa zúčastnili, hlasovali za schválenie plánu. Nová ústava, ktorá začala platiť niekoľko mesiacov po plebiscite, je oveľa demokratickejšia než tá predchádzajúca, pretože výslovne garantuje isté fundamentálne práva, o ktorých sa stará ústava nezmieňuje.

Článok 15 garantuje náboženskú slobodu, špecifikujúc, že každý občan má právo slobodne si zvoliť svoje náboženstvo a svoj Weltanschauung (svetonázor). Článok 16 garantuje slobodu názoru a právo získavať a šíriť informácie. Článok 17 sľubuje slobodu tlače, a článok 20 slobodu bádania.

Odsúdený v roku 1998 na trest 15 mesiacov väzenia bez podmieneného trestu kvôli zločinu revizionizmu, mal by som mať úžitok z okamžitej amnestie, ktorá nasledovala prijatie novej ústavy. Pretože článok 14 novej ústavy garantuje náboženskú slobodu, nie som povinný pridať sa k náboženstvu holokaustu. Pretože slobodu názoru garantuje článok 16, mám teraz právo neveriť v plynové komory a šesťmiliónový počet Židov zabitých Nemcami počas 2.

svetovej vojny. Pretože rovnaký článok garantuje právo na šírenie informácií, môžem teraz dopredu inzerovať svoje diela a uverejňovať ich na Internete bez obťažovania súdmi a bez podstupovania domových prehliadok. Pretože článok 20 zaisťuje slobodu bádania, môžem sa teraz venovať historickému výskumu a publikovať moje závery bez obavy z neprijemných následkov. Ak sú moje závery správne, budú vyvrátené v slobodnej debate medzi slobodnými historikmi.

Nech žije nová ústava!

No bohužiaľ, to sa nestalo. Nemal som úžitok zo žiadnej amnestie. Švajčiarska justícia neprestala prenasledovať osoby, ktoré pochybujú o židovskej verzii 2. svetovej vojny. Počas prvého apríla tohto roku bol v Lausanne uskutočnený proces stalinistického typu, ktorý vo svojej potupnosti zatienil všetky predošlé procesy založené na neblaho známom zákone „proti rasovej diskriminácii“ – proces, ku ktorému sa následne vrátim.

Prirodzene, ak mám slobodu bádania, ako môže byť táto slepá intolerancia v súlade s ústavou, ktorá sľubuje občanom všetky slobody? Federálna rada v skutočnosti pozdvihla tento problém a podala nasledujúcu odpoveď:

Článok 7 novej ústavy znie následovne: „ľudská dôstojnosť musí byť rešpektovaná a ochraňovaná.“ V prípade kolízie s jedným z práv formálne garantovaných bude mať prednosť ľudská dôstojnosť.

Evidentne nikto nikdy nedefinoval nejasný koncept „ľudskej dôstojnosti“. Vždy sa nájde dôvod, v súlade s tvrdením, že istý názor, istá kniha, istý prejav, predstavuje porušenie niekoho ľudskej dôstojnosti. Inými slovami: Všetky slobody, ktoré ústava garantuje, sú úplne iluzórne, a ústava nie je hodná ani papiera, na ktorom je vytlačená.

Ochotne pripustím, že politická represia a procesy sú fenoménom, ktorý sa objavuje v akomkoľvek politickom systéme, každý režim podľa potreby dissent ničí. Ale otvorene autoritárske režimy majú prinajmenšom výhodu úprimnosti. Ani fašisti, ani národní socialisti, ani komunisti sa neobmedzovali povolením individuálnej slobody. Namiesto toho, očakáva sa, že parlamentná demokracia má svoj základ v tolerancii a neustále máva zástavou slobody – ale to jej neprekáža v politických procesoch, ktoré sú na programe dňa vo Francúzsku, Rakúsku a Švajčiarsku. – nespomínajúc Nemecko, kde v roku 1996 bolo obvinených skoro 6000 osôb za takzvané „zločiny extrémne pravicovej propagandy“ [Die Welt , 4-7-1997]. Za „zločin extrémne pravicovej propagandy“ je taktiež považovaná najjemnejšia kritika „politicky korektnej“ verzie 2. svetovej vojny, ako aj opozícia voči invázii. Počet kníh dnes v Nemecku zakázaných omnoho predčí počet kníh, ktoré boli v Nemecku zakázané za Hitlera. Voči tomuto poslednému tvrdeniu sa dá namietať, že v Spolkovej republike Nemecko neexistuje žiaden oficiálny zoznam zakázaných kníh. To je celkom pravda. Vo Francovom Španielsku v skutočnosti existoval a umožňoval občanom vedieť, či distribúcia istej knihy je zákonná alebo nie. V Spolkovej republike Nemecko je občan v milosti úplne svojvoľných rozhodnutí miestnych úradov. Môj priateľ, obyvateľ Lipska, bol odsúdený na šesť mesiacov väzenia za kúpu desiatich kusov revizionistickej knihy *Grundlagen zur Zeitgeschichte* po jej vydaní v jeseni 1994. V tom čase nebola táto práca zakázaná, bola zakázaná niekoľko mesiacov neskôr, v jari 1995. Podľa logiky sudcu môj priateľ musel v jeseni 1994 vedieť, že kniha musí byť zakázaná o pol roka neskôr, aj keď v čase objednávky knihy jej obsah nepoznal.

Vráťme sa však do Švajčiarska. Už som poukázal na podlý „zákon proti rasovej diskriminácii“, ktorý slúži ako základ perzekúcie revizionistov. V roku 1994 bol tento zákon schválený 54 %-mi účastníkov referenda. Ale účastníkov referenda bolo 45 % z tých, ktorí mali právo vyjadriť svoj názor, takže v skutočnosti to predstavuje len o čosi viac než 23 % Švajčiarov – a k tomu došlo po ohromnej mediálnej kampani, aby ľudia verili, že takéto opatrenie bolo nutné na ochranu cudzincov pred rasistickým násilím.

Tu je text článku 261 švajčiarskeho Trestného zákona:

„Ktokoľvek verejne podnecoval nenávisť alebo diskrimináciu v porovnávaní osoby alebo skupiny osôb z dôvodu ich rasového dedičstva, etnicity, alebo náboženstva, ktokoľvek verejne šíril ideológiu končiacu v diskreditácii alebo poškodení systematickým spôsobom týkajúcom sa dedičstva rasy, etnicity alebo náboženstva, ktokoľvek tým najmenším spôsobom organizoval alebo podporoval skutky propagandy alebo sa takej zúčastnil, ktokoľvek verejne slovom, obrazom, gestami alebo iným spôsobom diskreditoval alebo diskriminoval spôsobom, ktorý je urážlivý voči ľudskej dôstojnosti osoby alebo skupiny osôb z dôvodu ich rasy, ich etnického dedičstva alebo ich náboženstva, alebo ktorý z rovnakých dôvodov popiera, alebo znižuje, alebo sa snaží ospravedlniť genocídu alebo ďalšie zločiny proti ľudskosti, ktokoľvek odmietol osobe alebo skupine osôb, z dôvodu ich rasového dedičstva, etnicity alebo náboženstva, službu určenú na verejné použitie, (...) bude potrestaný väzením [do troch rokov] alebo peňažnými pokutami.“

Človek si okamžite všimne, že text tohto zákona je formulovaný vágnym spôsobom. Plný nedefinovaných pojmov, tento stav umožňuje sudcom odsúdiť všetkých za všetko, podľa momentálnej politickej priaznivej doby. Ako príklad, odporcovia imigrácie a multikultúrnej spoločnosti môžu byť odsúdení za „apelovanie k diskriminácii“. Je pravdou, že z tohto dôvodu ešte nebol nikto odsúdený, ale v dôsledku elastickejšej formulácie zákona môže k tomu v ktoromkoľvek momente dôjsť.

Doteraz bola väčšina obvinených v politických procesoch – asi päťdesiatich – boli osoby, ktoré vyprovokovali hnev švajčiarskeho Židovstva. Ako príklad, odsúdili aktivistu za práva zvierat, ktorý kritizoval zabíjanie zbierat v súlade so židovskými metódami, doktora, ktorý vyjadril prílišnú kritiku striktného sionizmu, a autora, ktorý pranieroval anti-švajčiarske bankové vydierani židovských organizácií. Ale najatraktívnejšími obeťami týchto procesov boli iste vedci historického revizionizmu.

Aby držali revizionistov na uzde, súdy sa uchýľujú k paragrafu štyri zákona, ktorý zakazuje popieranie, znižovanie alebo ospravedlňovanie genocídy alebo iného zločinu proti ľudskosti. Podporovatelia zákona mali zrejme na mysli iba takzvaný „holokaust“. Nikto ešte nebol pred súdom za popieranie genocídy Arménov alebo Kambodžanov, alebo kto by popieral počet obetí zničenia Drážďan. Okrem práve zmieneného faktu, tento paragraf je nekompatibilný s ústavou, ktorá garantuje slobodu názoru a predstavuje právnu ohavnosť z troch dôvodov:

1. Je v protiklade k princípu jednoty záležitosti, pretože popretie genocídy nemá nič do činenia s rasovou diskrimináciou. Človek môže byť revizionistom bez toho, aby bol rasistom, a rasistom bez toho, aby bol revizionistom. Známy americký revizionista Bradley Smith, ktorý sa po svojom rozvode so Židovkou oženil s mexickou Indiánkou, by bol ťažko podozrivý z rasizmu.

2. Je v protiklade voči univerzálne uznávanému princípu *null poena sine lege*. Pretože koncept „genocídy“ vo švajčiarskej legislatíve neexistuje, súdy musia aplikovať definíciu OSN, podľa ktorej je genocída vraždenie časti ľudí. Vzhľadom k tomu, že národní-socialisti nepopierateľne zabíjali Židov, táto politika proti Židom musí byť, podľa zmienenej definície, nepopierateľne charakterizovaná ako „genocída“. No žiaden revizionista nepoprel takto definovanú genocídu. Revizionisti popierajú existenciu plynových komôr a počet šiestich miliónov. No sudcovia svojvoľne, v rozpore s týmto, prirovnávajú popieranie plynových komôr a šiestich miliónov s popieraním genocídy.

3. Zákaz „minimalizovania genocídy“ je smiešny, pretože sudy nikdy nestanovili oficiálny počet obetí „holokaustu“. Podľa židovského historika Raula Hilberga, hlavného experta na vyhladzovanie, počet zosnulých osôb v Osvienčime odhaduje na 1,3 milióna, zatiaľčo Jean-Claude Pressac, v nemeckej verzii knihy *Les crématoires de Auschwitz*, hovorí o 631,000, kdežto revizionistickí historici ako Carl Mattogno tvrdia približne 150,000, z ktorých približne 60% boli Židia. Kde teda začína „minimalizovanie“? A prečo?

Tento príklad postačuje na demonštráciu absurdnosti zákona, ktorí pretvára sudcov na vlastníkov historickej pravdy. Opodstatnenosť alebo neopodstatnenosť revizionistických téz môže vyplynúť len zo slobodnej diskusie a nepodporujú verdikt žiadneho sudcu, ktorý len ťažko pozná rozdiel medzi plynovou komorou a krematóriom, a ktorý si mylí Rudolfa Hössa s Rudolfom Hessom.

Je nám zrejmé, že každá osobá zdravej mysle to bez problémov môže pochopiť. Ale je zvláštne, že politici do nechápu. Novinári to nechápu – alebo sa tvária, že to nechápu.

Pred dvoma mesiacmi sa v Lausanne uskutočnil proces, ktorý sa stal ešte hanebnejším zavedením umlčujúceho príkazu Sedemdesiatdeväťročný Gaston-Armand Amaudruz, vydavateľ *Courrier du Continent*, novin s nákladom 400 kusov, bol odsúdený na rok väzenia nepodmienečne, navyše musí zaplatiť viac ako 60 tisíc švajčiarskych frankov trom židovským organizáciám – jedna z ktorých je francúzska! – a židovskému jednotlivcovi, ktorí boli prítomní ako žalujúce osoby. Predstavitelia židovských organizácií si dovolili drzo urážať obvineného Citujem Phillipe Nordmanna, predstaviteľa Ligy proti rasizmu a anti-semitizmu: „obvinený mi pripomína exhibicionistu, ktorý prichádza na súd bez nohavíc (...) Amaudruz je nie žralokom plávajúcim v čistej vode, ale skôr rybou, ktorá žije v znečistenej vode a živí sa špinou.“ Tu máte jazyk, ktorým do zhnusenia rozprávajú o „ľudskej dôstojnosti“ a „tolerancii“!

Shakespeare, vo svojej nesmrteľnej dráme Macbeth, necháva svoje čarodejnice hovoriť: „Dobré je zlé a zlé je dobré“ – „Pekné je škaredé a škaredé je pekné“. Oddaní tejto satanskej zásade držiteľa moci v celosvetovej spoločnosti prevrátili zmysel slov. Oponenti sú uväzňovaní v mene „slobody“. Knihy, ktoré obsahujú nechcené pravdy, sú pálené v mene „tolerancie“. Kruté embargo voči Iraqu, ktoré za desať rokov spôsobilo smrť státisícov detí, pokračuje v mene „práv človeka“. V mene „mieru“ došlo k zločineckej agresii NATO voči Srbom a k znásilneniu srbského územia. „V mene práva ženy na sebaurčenie“ sa vykonáva odporná vražda dieťaťa v lone. Z tohto dôvodu nás to znepokojuje a vybrali sme si.

Odmietame spoločnosť založenú na lžiach, na systematickom falšovaní histórie, a na prevracaní hodnôt. A je zbytočné nariekať nad nespravodlivosťou tohto nanúteného systému, pretože naše sťažnosti nedotlačia držiteľov moci k zmene kurzu. Je nutné pracovať na zvrhnutí systému, ktorý odsudzuje európsku kultúru a bielych ľudí na pomalú a krutú smrť. Historický revizionizmus je iba jedným aspektom tohto boja. Ten bude dlhý a ťažký, a obetí v našom tábore bude mnoho.

Ako napísal George Orwell, v politickom systéme, v ktorom je lož normou života, povedať pravdu je revolučným činom.

<http://www.russgranata.com/>
e-mail: info@russgranata.com
POB 2145 PVP CA 90274 USA